

Jan Skácel

VESNICKÁ PIETA

Děšť příběh smyl
a slunce jako lápis vypálilo rány.
Jen kámen rouchem vlál.
Staletí odhrčela s žebříňáky,
prach věčný byl,

dávno si nikdo nevsímal,
že před kostelem matka třímá syna
a s šíjí nalomenou jako květina
po čistém krupobití, bouřce,
slaboučkou vůni rozdává,
vůni, co ještě za okvětím zbyla.

Jen gesto zůstalo.
Vápenec rouchem vál.

Nejstrašněji bylo o polednách.
Zvony zas prázdné,
provaz oběšený ve zvonici,
žár kolmý, náves s kamilkami,
lenivé stíny,
jako by modří psi na čtyřech tlapkách spočinuli
nad zlatou stružkou močůvky,

a matka s mrtvým synem v klíně.

Jednoho dne
(však právě odkvétaly třešně,
včeličky odnášely pyl
a všichni v polích byli,
a den ten sám pak byl
jak pohár broušený v třešňovém příborníku)
povstala matka
a syna s klína položila na zem.

Kdo by jí mohl vyčítat,
že Ho tam odložila,
jak odkládáme zrezivělou dýku,
se srdce kámen,
že tiše odešla,
a odcházela nemá, bez výčitek,
jako by nikdy nepoznala strach.
Třešňové lístky setřásla s ramen,
vápenec za ní vlál.

Navečer ale zavolaly zvony

a z plných džberů vylévaly píseň
tak slavnostní, tak plnou slávy,
že lidé z polí pospíchali domů
a na trakařích nasečené trávy
uťaté slunce vezli.
(A na motyčkách nesli přes rameno tmu.)

Na návsi, k velikému svému údivu,
nahého muže našli ležet v kopřivách.

(Kolik příležitostí má růže)